

УДК 351:316.77:342.722

*Л. В. Антонова,
д. держ. упр., професор, професор кафедри обліку і аудиту,
Чорноморський національний університет ім. П. Могили
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2975-6453>*

*Я. Ф. Жовнірчик,
д. держ. упр., професор, завідувач відділу проблем державного управління та адміністративного
права, Інститут держави і права імені В.М. Корецького Національної академії наук України
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1378-9923>*

*А. В. Антонов,
д. держ. упр., професор, професор кафедри економічної безпеки, публічного управління
та адміністрування, Державний університет "Житомирська політехніка"
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0495-7056>*

DOI: 10.32702/2306-6814.2026.1.223

ПОЛІТИЧНА КОРЕКТНІСТЬ У ПУБЛІЧНО-ВЛАДНІЙ КОМУНІКАЦІЇ ЯК МЕХАНІЗМ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ, ЗМІЦНЕННЯ ДОВІРИ ТА ЗНИЖЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ КОНФЛІКТНОСТІ

*L. Antonova,
Doctor of Sciences in Public Administration, Professor,
Professor of the Department of Accounting and Auditing, Petro Mohyla Black Sea National University
Ya. Zhovnirchik,*

*Doctor of Sciences in Public Administration, Professor,
Head of the Department of Public Administration and Administrative Law,
Institute of State and Law V.M. Koretsky of National Academy of Sciences of Ukraine*

*A. Antonov,
Doctor of Sciences in Public Administration, Professor, Professor of the Department of Economic Security,
Public Administration and Management, State University "Zhytomyr Polytechnic"*

POLITICAL CORRECTNESS IN PUBLIC AND GOVERNMENT COMMUNICATION AS A MECHANISM FOR PROTECTING HUMAN RIGHTS, STRENGTHENING TRUST AND REDUCING SOCIAL CONFLICT

У статті розглянуто ідеологію політкоректності як важливий чинник підвищення ефективної взаємодії між владою та громадськістю. Доведено, що ідеологія політкоректності — це система цінностей, що базується на повазі, толерантності та визнанні різноманітності. Підкреслено важливу роль громадськості у взаємодії з владою під час обговорення суспільно важливих питань, реалізації спільних проєктів, забезпеченні прозорості й підзвітності влади. Зазначено, що підвищення взаємодії державної влади з громадськістю — це комплекс заходів, спрямованих на встановлення взаєморозуміння, забезпечення прозорості та залучення громадян до управління державою. Одним з таких заходів є запровадження у взаємовідносинах влади й громадськості ідеології політичної коректності.

Визначено, що для українського суспільства ідеологія політкоректності набуває особливого значення у зв'язку з демократизацією політичного життя; переосмисленням радянських стереотипів; євроінтеграцією та реформою публічного управління. Її запровадження дозволяє налагодити співпрацю влади з громадянським суспільством на принципі рівності, недискримі-

інації, зміцнює громадське порозуміння й формує усвідомлену відмову влади від дій, які можуть обмежувати права будь-якої соціальної групи. Зроблено висновок, що в умовах євроінтеграційного курсу України політкоректність набуває статусу європейського стандарту державної комунікації. Вона сприяє формуванню культури публічної служби, орієнтованої на права людини, рівність і партнерство з громадянами.

The article examines political correctness in public-authority communication as a human rights mechanism that ensures respect for human dignity, equality and non-discrimination, as well as contributes to strengthening citizens' trust in public authorities and reducing social conflict in the context of decentralisation and European integration in Ukraine. The relevance of the topic is due to the strengthening of the role of the public in the formation and implementation of state policy, the activation of public associations and the expansion of the participation of various social groups in public consultations. This increases the requirements for the communicative culture of public administration and requires the introduction of approaches that prevent discriminatory practices and conflict-generating statements in the public sphere.

Interaction between the authorities and the public is defined as a targeted set of actions aimed at establishing mutual understanding, ensuring transparency and involving citizens in decision-making. It is shown that mutual trust is a key condition for effective interaction, as it legitimises management decisions and strengthens citizens' willingness to cooperate. The main forms and instruments of interaction are outlined: information openness and publication of draft decisions, consultations and public discussions, creation of joint working groups, implementation of joint projects, as well as communication through the media and digital channels. It is emphasised that the effectiveness of these tools increases when the principles of publicity, openness, transparency and accountability are observed.

It is argued that political correctness in public administration goes beyond linguistic etiquette and acts as a 'procedural safeguard' against stigmatisation and discrimination in public statements, administrative documents and consultation processes. It involves a conscious rejection of statements and actions that undermine honour and dignity, supports the principle of equality and guides authorities towards correct, neutral and respectful references to different population groups. It has been shown that political correctness performs a human rights function through institutional practices: standards of professional ethics, communication protocols, moderation of public discussions, internal procedures for checking texts for discriminatory risks, and the development of inclusive communication skills among civil servants. It has been proven that such communication strengthens the legitimacy of government decisions, reduces the conflict potential of public rhetoric, expands the participation of representatives of different communities in consultations and hearings, contributes to the formation of an inclusive public space, and prevents social tension.

At the same time, it is emphasised that excessive formalisation of political correctness can lead to the avoidance of complex topics and the ritualisation of communication, so a balance between political correctness and openness of discussion is necessary in order to maintain the substance of dialogue and respect for freedom of expression within legal and ethical norms. It is concluded that, in the context of Ukraine's European integration course, political correctness is becoming a European standard of state communication and a component of a new culture of public service focused on human rights, equality and partnership with citizens.

Ключові слова: публічне управління, публічно-владна комунікація, політична коректність, ідеологія політкоректності права людини, захист прав людини, недискримінація, рівність, інклюзивність, суспільна довіра, соціальна конфліктність, взаємодія влади з громадськістю, мовна поведінка.

Key words: public administration, public authority communication, political correctness, ideology of political correctness, human rights, human rights protection, non-discrimination, equality, inclusiveness, public trust, social conflict, interaction between authorities and the public, linguistic behaviour.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Зростання ролі громадськості у формуванні та реалізації державної політики призводить до змін у відносинах між державою владою та громадськістю. Яка в

таких умовах стає запорукою успіху демократизації країни. Органи державної влади постійно встановлюють й підтримують неперервні комунікативні зв'язки з громадськістю. Процес взаємодії влади з громадськістю є безперервним. Саме в межах цього процесу, що можна охарактеризувати, як публічно-владну комунікацію, двостороннє спілкування, що засноване на досягнення

взаєморозуміння між громадянами та державною владою запроваджується ідеологія політкоректності. Тому взаємодія розуміється нами, як план дій влади щодо залучення громадян до участі у прийнятті владних рішень на принципах: відкритості та прозорості. Вона передбачає співпрацю з групами населення, особами які по різної ознаці є дискримінованими за релігійними, расовими, статевими, етнічними ознаками. Все це провокує образливі вчинки, конфлікти, непорозуміння, в основі яких лежить культурна неоднорідність сторін в суспільстві. Запровадження ідеології політкоректності є "інструментом попередження й пом'якшення гострих соціальних конфліктів, підвищення політичної й правової культури суспільства" [8, с. 154]. Тому що "обмежує висловлювання політиків, державних діячів, табує певні теми, що важливі у сучасній політичній, економічній, соціальній, культурній сфері" [4, с. 111].

Одним із важливих чинників ефективної взаємодії між владою та суспільством стає ідеологія політкоректності, що сформувалась в боротьбі за права меншин, як система цінностей, що базується на повазі, толерантності та визнанні різноманітності. Оксфордський словник визначає "політичну коректність, як уникання певних поглядів, вчинків і перш за все, форм висловлювання, які завдають шкоди і можуть сприйматись як образа" [13, с. 418]. Ферклард Н. вважає, що політкоректність явище багатогранне й має ідеологічну складову чим пояснюється його поширення [14, с. 9]. Запровадження ідеології політкоректності у взаємодії влади з громадськістю сприяє підвищенню довіри громадян до органів влади, формуванню інклюзивного публічного простору та запобіганню соціальним конфліктам.

Вивчення проблеми підвищення взаємодії державної влади з громадськістю через ідеологію політкоректності набирає важливого значення для розвитку демократичного громадянського суспільства в Україні.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

У процесі теоретичного обґрунтування проблеми ми звертались до праць вітчизняних та зарубіжних учених, таких як: Т. Андрійчук, В. Андріяш, Ю. Габермас, А. Дідух, Н. Дніпроенко, Н. Євтушенко, І. Жаровська, К. Кавана, О. Коврига, Ю. Колядич, А. Костенко, Дж. Кроутер, О. Крутій, В. Різуна, Н. Фейрклоу, Ф. Фукуяма, А. Хакер, І. Холянівська, Ю. Шайгородський, які досліджували проблематику публічно-владної комунікації, взаємодії влади з громадськістю та ідеології політичної коректності.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Мета статті полягає у дослідженні як механізму захисту прав людини, а також у визначенні її впливу на зміцнення довіри громадян до органів державної влади та зниження соціальної конфліктності в умовах євроінтеграції України.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

В процесі Євроінтеграції України й переходу до європейських стандартів, важливою проблемою є по-

будова ефективної взаємодії державної влади та громадськості. Тому що по-перше, в демократичному громадянському суспільстві ефективна взаємодія державної влади з громадськістю є запорукою реалізації в країні демократичних цінностей; по-друге, сприяє налагодженню партнерських відносин між владою та громадянами; по-третє, покращує розуміння громадськістю "соціально-економічних процесів, що відбуваються в державі, тому є індикатором успішної імплементації державних реформ" [7, с. 110]; по-четверте, будується модель державно-громадського управління, засноване на співпраці державних і громадських інститутів.

Важлива роль громадськості у взаємодії з владою полягає у обговоренні питань важливих для громадськості, реалізації спільних проєктів, забезпеченні прозорості й підзвітності влади. Поняття "громадськість" наголошує А. Костенко у дисертації "Роль інститутів громадянського суспільства в контексті євроінтеграційних процесів України" позначає "соціально активну частину суспільства, яка діє, або безпосередньо, або через різноманітні об'єднання громадян і якої притаманні такі якості, як "активність, самоорганізованість, згуртованість, ініціативність і небайдужість" [9, с.36].

Отже, під "громадськістю" ми розуміємо громадян країни, які на добровільних засадах приймають активну участь суспільно-політичному житті країни. А також вважає Ю. Габермас "громадськість протистоять зазіханню держави, деспотизму, абсолютизму, авторитаризму на права людини і оголошує пріоритетними гуманістичні прагнення та цінності, немеркантильну, високодуховну, моральну поведінку, самосвідомість, самовизначення, свободу і гідність окремої особистості" [3, с. 18].

Вважаємо, що діалог державної влади з громадськістю в публічному просторі дозволяє владі отримувати інформацію про потреби та інтереси громадян, а громадянам — транслювати власні запити. Такий діалог влади з громадськістю, дозволяє легітимізувати діяльність влади і отримати довіру до її дій. Як слушно зауважує Ф. Фукуяма саме довіра (як частина соціального капіталу) визначає прогрес "самореалізації" конкретного суспільства [15, р. 11].

Взаємна довіра є основною взаємодії влади з громадськістю, тому має правовий характер і базується на принципах свободи, рівності, солідарності, добробуту і справедливості, спрямована на досягнення блага окремого члена суспільства [5], відображає процес реалізації спільних дій владних суб'єктів з громадськістю, в рамках громадянського суспільства [10, с. 9]. У демократичному суспільстві громадськість стає дієвим партнером державної влади щодо процесів суспільних перетворень.

Основними формами та інструментами взаємодії є система взаємопов'язаних елементів:

— інформаційна взаємодія, оприлюднення проєктів рішень для отримання коментарів, що дає можливість відстежувати реакцію громадськості на державну політику та рішення (наприклад, Велика Британія публікує проєкти важливих для громадян рішень, що розглядаються урядом [6, с. 16]);

— консультації органів влади з громадськістю (конференції, форуми, "круглі столи", громадські слухан-

Рис. 1. Позитивні ефекти від впровадження політкоректності

Джерело: сформовано автором.

ня, семінари, збори, зустрічі, робота громадських приймалень) для отримання пропозицій, зауважень та коментарів від громадян до проектів рішень (Наприклад, в Естонії і Данії консультації відбуваються через "консультативно-дорадчі структури при органах виконавчої влади" [2, с. 25]).

— створення спільних робочих груп для побудови довіри та ефективного врядування, що передбачає спільну розробку політики та рішень (але довіра до органів влади зростає, підкреслюють дослідники, якщо співпраця з громадськістю відбувається за принципами: "публічності, гласності, відкритості та прозорості" [7, с. 113]);

— реалізація спільних проектів — інструмент залучення громадян до вирішення суспільних проблем (передбачено законодавством, наприклад, у сфері співпраці з Національною поліцією, стаття 89 Закону України "Про Національну поліцію" [11]);

— розповсюдження у ЗМІ матеріалів щодо державних ініціатив, спрямованих на отримання громадської підтримки.

На нашу думку підвищення взаємодії державної влади з громадськістю — це комплекс заходів для встановлення взаємопорозуміння, забезпечення прозорості та залучення громадян до управління державою. Одним з таких заходів є запровадження у взаємовідносинах влади й громадськості ідеології політичної коректності.

Ідеологія політкоректності як соціально-культурний феномен, виражає принцип рівності та недискримінації. Передбачаючи усвідомлену відмову від висловлювань, дій, які принижують честь, гідність або права будь-якої соціальної групи. Вона спрямована на боротьбу з дискримінацією різних груп населення та базується на принципах захисту прав і свобод людини та громадянина, політкоректних норм поведінки, лояльного ставлення до представників різних меншин, щоб уникнути їх дискримінації [16, р. 52].

Для українського суспільства ідеологія політкоректності набуває особливої ваги у зв'язку по-перше, з демократизацією політичного життя; по-друге, переосмисленням радянських стереотипів; по-третє євроінтеграцією та реформою публічного управління.

У контексті державного управління політкоректність виконує функцію нормативно-поведінкового, морально-етичного спілкування через використання політкоректної лексики (евфемізмів), що "продиктоване тенденціями до ігнорування негативних найменувань" [1, с. 10]. Таке спілкування спрямовує державних службовців на врахування інтересів громадян, не зважаючи на національність, релігію, культуру, соціальний статус чи світогляд. Наприклад, за допомогою використання "слів або фраз, замість тих, що є неприємними чи образливими" [12, р. 171].

Отже, ідеологія політкоректності в державному управлінні виступає механізмом, підвищення легітимності державних рішень через прозору, поважну та інклюзивну комунікацію. Її запровадження у взаємодії державної влади з громадськістю має низку позитивних ефектів (Рис. 1).

Як бачимо на рис. 1. застосування ідеології політкоректності у взаємодії державної влади з громадськістю створює умови для конструктивного діалогу між ними, підвищення громадської довіри до дій державної влади, покращення її іміджу через формування образу державної влади як відкритої, справедливої та чутливої до потреб громадян. В суспільстві відбувається зниження рівня конфліктності, уникнення провокативних або дискримінаційних висловлювань у публічних заявах, що зменшує ризики соціальної напруги. Політкоректна взаємодія стимулює представників різних спільнот брати участь у громадських консультаціях, публічних слуханнях, владних ініціативах.

Запровадження ідеології політкоректності дозволяє налагодити співпрацю влади з громадянським суспільством на принципі рівності, недискримінації, зміцнює

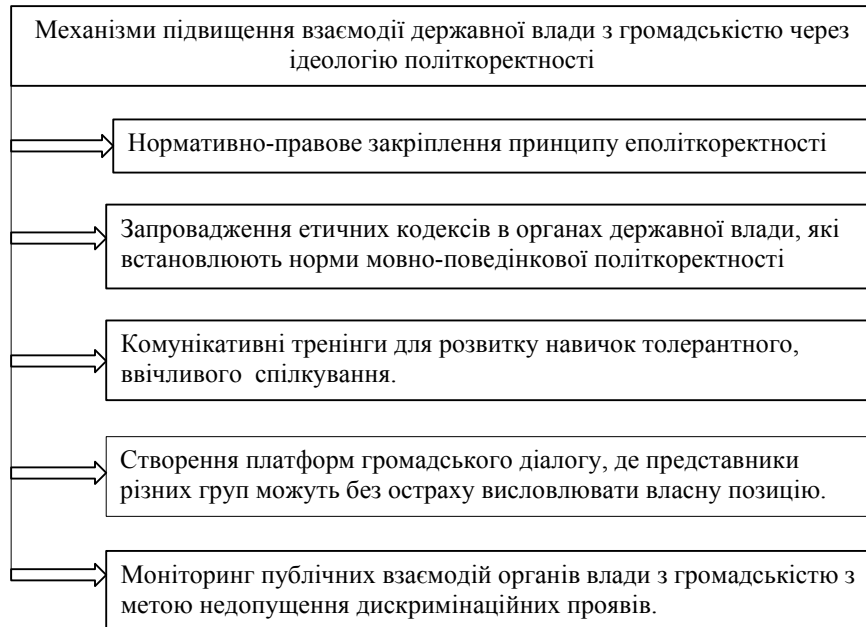

Рис. 2. Механізми підвищення взаємодії державної влади з громадськістю через ідеологію політкоректності

Джерело: складено автором.

громадське порозуміння. А також формує усвідомлену відмову влади від політик, які можуть обмежувати права будь-якої соціальної групи, сприяє досягненню згоди між владою та суспільством, забезпечує ефективну взаємодію за допомогою наступних механізмів (Рис. 2).

Однак, запровадження політкоректності може мати і певні ризики. Зокрема, надмірне прагнення уникнути "незручних тем" може призвести до обмеження свободи слова або до формального, штучного характеру комунікації. Тому важливо забезпечити баланс між політкоректністю та відкритістю, аби комунікація залишалася змістовною, а не ритуальною.

В умовах євроінтеграційного курсу України політкоректність набуває статусу європейського стандарту державної комунікації. Вона сприяє формуванню культури публічної служби, орієнтованої на права людини, рівність і партнерство з громадянами. Подальший розвиток ідеології політкоректності в державному управлінні можливий через:

- інтеграцію принципів політкоректності в систему професійної освіти державних службовців;
- підтримку ініціатив громадянського суспільства, спрямованих на толерантний публічний дискурс;
- розвиток державних комунікаційних стратегій, орієнтованих на інклюзивність і взаємоповагу.

Політичну коректність у публічно-владній комунікації доцільно позиціонувати не як "модний стиль мовлення" чи суто етикетну вимогу, а як правозахисний механізм, що підтримує виконання державою її конституційного та міжнародно-правового обов'язку поважати, захищати й забезпечувати права людини. У сфері публічного управління слово має нормативну вагу: формулювання в офіційних повідомленнях, роз'ясненнях, проєктах рішень, публічних виступах і навіть у типових формах звернень можуть або підтверджувати рівність та гідність людини, або — інколи непомітно — закріплювати практики виключення, стигматизації та дискримінації.

Саме тому політкоректність працює як процедурний запобіжник: вона задає рамки, які не допускають приниження, знеособлення, упереджених узагальнень, "ярликів" і натяків на "нижчу цінність" певних груп. У правозахисному вимірі це означає підтримку базових прав — передусім права на повагу до людської гідності, рівність перед законом, недискримінацію, а також права на участь у публічних справах без ризику бути висміяним, знеціненим чи витісненим із дискусії [17].

Політкоректність як механізм захисту прав людини проявляється не лише в доборі лексики, а й у інституційних практиках, які можна закласти в управлінські процеси. Йдеться про стандарти службової етики, комунікаційні протоколи, правила ведення публічних консультацій, модерацію громадських обговорень, підготовку спікерів і пресслужб, а також внутрішні процедури "перевірки на дискримінаційні ризики" для офіційних текстів (оголошень, інформаційних матеріалів, звітів, пояснювальних записок, інструкцій) [1]. У такій процедурі ключовим є принцип: держава описує громадян не як "проблемні категорії", а як носіїв прав і законних інтересів. Наприклад, замість мови, що зводить людину до однієї ознаки чи соціального статусу, застосовується нейтральний і поважний спосіб формулювань, який не приписує провини, "дефектності" або небажаності. Це важливо тому, що стигматизуючі формулювання здатні трансформуватися в реальні управлінські наслідки: упереджене ставлення працівників, небажання громадян звертатися по допомогу, самоусунення від участі в консультаціях, недовіра до рішень, а іноді — селективність у доступі до сервісів. Отже, політкоректність підсилює гарантії рівного доступу до публічних послуг і процедур — тобто підтримує права людини вже на рівні повсякденної адміністративної практики.

У правовому сенсі політкоректність може бути пов'язана з ідеєю належного (доброго) врядування, коли комунікація влади є передбачуваною, поважною, недискримінаційною та орієнтованою на потреби людини [2]. Це проявляється у здатності державних органів пояснювати рішення так, щоб не створювати "другого сорту" громадян, не ділити людей на "гідних" і "негідних", не підміняти аргументи стереотипами. Правозахисний ефект тут подвійний. По-перше, політкоректність підтримує процедурну справедливість: коли громадянин отримує повагу в процесі взаємодії, він має більше підстав вважати процедуру чесною, а рішення — легітимним. По-друге, вона працює як елемент попередження дискримінації: завдяки стандартам комунікації зменшується ризик того, що дискримінаційні уявлення непомітно "просочаться" в документи, практики обслуговування чи публічну політику. Особливо це важливо у спілкуванні з групами, які історично були уразливими до дискримінації або упередженого ставлення. Правозахисна комунікація не означає "особливих привілеїв", а означає рівність поваги й рівність правового статусу в публічному просторі.

Окремо слід наголосити на превентивній природі політкоректності як механізму захисту прав людини. Вона не лише "виправляє" помилки, коли конфлікт уже виник, а запобігає ситуаціям, у яких гідність людини порушується ще до того, як починається дискусія по суті. У практичному вимірі це означає зниження кількості "тригерів" соціальної напруги: коли офіційна риторика не містить принижень і стигми, громадяни менш схильні сприймати державу як ворожу або несправедливу [4]. Звідси — зміцнення довіри як наслідок правозахисного підходу: довіра зростає тоді, коли людина відчуває, що її визнають суб'єктом прав і ставляться до неї з повагою незалежно від ідентичності, досвіду або статусу. Водночас важливо підкреслити: політкоректність не повинна перетворюватися на "мовчання про проблеми". Її правозахисна сила полягає в іншому — вона дає можливість говорити про складні, конфліктні, чутливі питання прямо, але мовою, що не порушує гідність і не провокує дискримінацію. Це дозволяє зберігати змістовність публічної дискусії та водночас забезпечувати права людини в комунікації.

З погляду практичної реалізації прав людини політкоректність також може бути вбудована в механізми підзвітності. Наприклад, аналіз звернень і скарг громадян на некоректне ставлення, моніторинг публічних заяв посадових осіб, оцінка доступності й недискримінаційності інформаційних матеріалів, наявність швидких процедур реагування на дискримінаційні висловлювання — усе це створює контур, у якому комунікація стає частиною правового захисту. Важливою складовою є підготовка державних службовців: якщо вони сприймають політкоректність як "заборони", ефект буде формальний; якщо як інструмент захисту гідності та рівності — тоді формується професійна комунікативна культура, орієнтована на права людини [5]. Таким чином, політкоректність у публічно-владній комунікації є не декоративним елементом, а дієвим механізмом, який одночасно: захищає права людини через недопущення дискримінації

та приниження; підсилює легітимність управлінських рішень завдяки процедурній справедливості; зміцнює довіру через досвід поважної взаємодії; і знижує соціальну конфліктність, не замовчуючи проблеми, а переводячи їх обговорення в рамку гідності, рівності та права.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

В умовах євроінтеграції України ефективна взаємодія органів державної влади з громадськістю є необхідною передумовою демократичного врядування, оскільки забезпечує реалізацію демократичних цінностей, партнерство, прозорість і підзвітність, а також підтримує успішність реформ. Громадськість при цьому виступає активним суб'єктом публічного управління, а ключовими інструментами взаємодії є інформаційна відкритість, консультації, спільні робочі групи, реалізація спільних проєктів і комунікація через ЗМІ.

Обґрунтовано, що ідеологія політичної коректності підвищує якість публічно-владної комунікації та має правозахисний потенціал, оскільки сприяє забезпеченню гідності, рівності й недискримінації. Її впровадження зменшує ризики стигматизації, підсилює легітимність рішень і процедурну справедливість, зміцнює довіру до державних інституцій та знижує соціальну конфліктність.

Подальший розвиток політкоректності як європейського стандарту державної комунікації доцільно забезпечувати через підготовку державних службовців, удосконалення інклюзивних комунікаційних стратегій та підтримку участі громадянського суспільства, зберігаючи баланс між політкоректністю й відкритістю публічної дискусії.

Література:

1. Андріяш В.І., Євтушенко Н.О. Евфемізми в публічному дискурсі — механізм політкоректної мовної поведінки. Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Політичні науки та публічне управління. 2022. № 2 (62). С. 7 — 15.
2. Влада і суспільство: діалог через громадські ради: монографія / Ю. Ж. Шайгородський, Т. С. Андрійчук, А. Я. Дідух [та ін.]; за заг. ред. Ю. Ж. Шайгородського. К.: ФОП Паливода А. В., 2011. 148 с.
3. Габермас Ю. Структурні перетворення у сфері відкритості: дослідження категорії "громадянське суспільство". Львів: Літопис, 2000. 320 с.
4. Євтушенко Н. Доктрина політкоректності та її роль в публічному управлінні сучасного суспільства. Публічне управління та регіональний розвиток. 2025. № 27. С. 107 — 125.
5. Жаровська І.М. Правова природа державної влади (теоретико — правове дослідження): автореф. дис....д-ра юрид. наук: 12.00.01. Інститут законодавства Верховної Ради України, Київ, 2014. 35 с.
6. Запровадження комунікацій у суспільстві / За заг. ред. Н.К. Дніпроенко, В.В. Різуна К.: ТОВ "Вістка", 2009. 56 с.
7. Коврига О.С. Взаємодія органів державної влади з громадськістю в системі державного управління

України. Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління. Том 31 (70) № 2 2020. С. 109—114.

8. Колядич Ю. В., Хоцянівська І. В. Modern researches in philological science: monograph. Політкоректність у сучасному мовному просторі. Riga: Izdevnieciba "Baltija Publishing", 2020. С. 153—168.

9. Костенко А.М. Роль інститутів громадянського суспільства в контексті євроінтеграційних процесів України. Спеціальність 23.00.02 — політичні інститути та процеси (052 — Політологія) 05 — Соціальні та поведінкові науки. Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича. Чернівці. 2020. 436 с.

10. Крутий О.М. Діалогічне підґрунтя громадянського суспільства як умова ефективного місцевого самоврядування. Політико-управлінський потенціал органів місцевого самоврядування міста: монографія / за заг. ред. проф. В.В. Лісничого. Харків: ХарРі НАДУ Магістр, 2007. 183 с.

11. Про Національну поліцію. Закон України від 02.07.2015р. № 580. Редакція від 12.09.2025. Відомості Верховної Ради. 2015. № 40—41, ст. 379. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>

12. Cambridge International Dictionary of English. 2nd ed. Cambridge: Cambridge University, 1998. 587 p

13. Crowther J. Kavanagh K. Oxford guide to British and American culture: for learners of English, Oxford: Oxford University Press, 2015. 601 с.

14. Fairclough N. Political Correctness: The Politics of Culture and Language. City of Lancaster: Lancaster University, Great Britain, 2016. 28 с.

15. Fukuyama Francis. Trust: The Social Virtues and the Creation of Prosperity. New York: Free Press, 1995. 457 с.

16. Hacker A. Mismatch. The Growing Gulf Between Women and Men. New York: Scribner, 2003. 228 p.

17. Skrypniuk O., Zhovnirchuk Y., Shamrayeva V., Tsumarieva N., Bandura I. Structure of legal consciousness in the system of human rights: civilizing and psychological aspect of the development of the society: Estructura de la conciencia jurídica en el sistema de Derechos Humanos: Aspecto civilizatorio psicológico del desarrollo de la sociedad. Cuestiones Políticas. 2023. № 41 (78), pp. 116—127.

References:

1. Andriiash, V.I. and Yevtushenko, N.O. (2022), "Euphemisms in public discourse are a mechanism of politically correct linguistic behavior", Naukovi pratsi Mizhrehionalnoi Akademii upravlinnia personalom. Politychni nauky ta publichne upravlinnia, vol. 2 (62), pp. 7—15.

2. Shaihorodskiy, Yu.Zh., Andriichuk, T.S. and Didukh, A.Ya. (2011), Vlada i suspilstvo: dialoh cherez hromadski rady [Government and society: dialogue through public councils], Individual entrepreneur Palyvoda A.V., Kyiv, Ukraine.

3. Habermas, Yu. (2000), Strukturni peretvorennia u sferi vidkrytosti: doslidzhennia katehorii "hromadianske suspilstvo" [Structural Transformations in the Sphere of Openness: Exploring the Category of "Civil Society"], Litopys, Lviv, Ukraine.

4. Yevtushenko, N. (2025), "The doctrine of political correctness and its role in public administration in modern society", Publichne upravlinnia ta rehionalnyi rozvytok, vol. 27, pp. 107—125.

5. Zharovska, I.M. (2014), "The Legal Nature of State Power (Theoretical and Legal Study)", Abstract of the Doctor of Sciences Dissertation, Legal Sciences (Theory and History of State and Law; History of Political and Legal Doctrines), Institute of Legislation of the Verkhovna Rada of Ukraine, Kyiv, Ukraine.

6. Dniprenko, N.K. and Rizun, V.V. (eds.) (2009), Zaprovdzhennia komunikatsii u suspilstvi [Implementation of Communications in Society], TOV "Vistka", Kyiv, Ukraine.

7. Kovryha, O.S. (2020), "Interaction of state authorities with the public in the public administration system of Ukraine", Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Serii: Derzhavne upravlinnia, vol. 31 (70), no. 2, pp. 109—114.

8. Koliadych, Yu.V. and Khotsianivska, I.V. (2020), Modern researches in philological science. Politykorektnist u suchasnomu movnomu prostori [Modern researches in philological science. Political correctness in the modern linguistic space], Baltija Publishing, Riga, Latvia.

9. Kostenko, A.M. (2020), "The Role of Civil Society Institutions in the Context of Ukraine's European Integration Processes", Thesis of the Dissertation for the Degree of Doctor of Sciences, Political Science (Political Institutions and Processes), Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University, Chernivtsi, Ukraine.

10. Krutii, O.M. (2007), Dialohichne pidgruntia hromadianskoho suspilstva yak umova efektyvnoho mistsevoho samovriaduvannia. Polityko-upravlinskyi potentsial orhaniv mistsevoho samovriaduvannia mista [Dialogical basis of civil society as a condition for effective local self-government. Political and managerial potential of local self-government bodies of the city], KharRi NADU "Mahistr", Kharkiv, Ukraine.

11. Verkhovna Rada of Ukraine (2015), Law of Ukraine "About the National Police", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (Accessed 29 November 2025)

12. Cambridge University Press (1998), Cambridge International Dictionary of English, 2nd ed., Cambridge University Press, Cambridge, UK

13. Crowther, J. and Kavanagh, K. (2015). Oxford Guide to British and American Culture: For Learners of English. Oxford University Press, Oxford, UK

14. Fairclough, N. (2016), Political Correctness: The Politics of Culture and Language, Lancaster University, Lancaster, UK

15. Fukuyama, F. (1995), Trust: The Social Virtues and the Creation of Prosperity. Free Press, New York, USA

16. Hacker, A. (2003), Mismatch: The Growing Gulf Between Women and Men, Scribner, New York, USA

17. Skrypniuk, O., Zhovnirchuk, Y., Shamrayeva, V., Tsumarieva, N. and Bandura, I. (2023), "Structure of legal consciousness in the system of human rights: civilizing and psychological aspect of the development of the society", Cuestiones Políticas, vol. 41 (78), pp. 116—127.

Стаття надійшла до редакції 30.12.2025 р.